

[Poul Møller.]

pludselig skal forelægge dette for folketingset. Det må være dem, der er imod traktaten, der må aktionere i så fald.

Jeg tror heller ikke, at de store forandringer, som er nødvendiggjort af den franske holdning inden for Atlantpagten, kan gennemføres, uden at Atlantpagtens 14 medlemsstater, altså landene uden for Frankrig, tilvejebringer klarhed herom. Man kan ikke ofre milliardbeløb på en flytning fra Frankrig af militære baser, af hovedkvarterer, af politiske hovedkvarterer, og hvad der nu skal flyttes, uden at man har vished for, at det, der her skal ske, ikke kun sker for en 2-årig periode.

Jeg vil yderligere føje en bemærkning til vedrørende Danmarks initiativ inden for Atlantpagtsammenslutningen. Jeg vil gerne beklage, at det i realiteten er taget uden forudgående drøftelse med det udenrigspolitiske nævn. Jeg håber det bedste for dette initiativ, men jeg frygter, ligesom hr. Poul Hartling gjorde det, at det er et rigtigt initiativ taget på det forkerte tidspunkt og på den forkerte måde. Det ligner i så henseende det bebudede Vietnamægtingsinitiativ, som vi hørte om ved nytårstid, men som der blev så stille om siden. Hvis et lille land vil ændre verdens skæbne, så skal det udvise en umådelig agtpågivenhed, og så skal det udvise en meget stor klogskab i udførelsen af sine beslutninger og en grundig omhu med forberedelsen af dem. Med disse ord vil jeg ønske udenrigsministeren lykke på rejsen og sige til ham, at efter min opfattelse og efter mit partis opfattelse har verden ikke brug for flere håb, der brister.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om den hjemlige politik. Dér er inflationsbekæmpelsen selvfølgelig i centrum. Det er vort store økonomiske problem. I 13 år har den regering, vi har, talt om inflationsbekæmpelse og gennemført mangt og meget med det formål at bekæmpe inflationen. Vi befinder os altså ikke derfor i dag i nogen ny situation. Inflationen er snart lige så gammel, som vi selv er. Men har alle disse foranstaltninger nyttet noget? Kan vi sige, at regeringen har haft held med sig i sine bestræbelser? Det er ikke lykkedes. Tværtimod er inflationen i dag kraftigere, stærkere, end den var det, da

man begyndte for 13 år siden på sin inflationsbekæmpelse.

Nu ved jeg nok, at i den tale, som hr. Erling Olsen holdt forleden dag, bebudede han en ny politik. Nu var det jernnæven, der skulle vises, selv om den stadig skulle befinde sig i en fløjshandske. Se, jeg ved ikke, hvordan andre reagerede over for den tale, men os skræmte den ikke. Jeg har svært ved igen at forestille mig statsministeren som jernkansler her i Danmark. Han har jo forsøgt sig i rollen en gang tidligere, i foråret 1963; vi husker alle sammen, hvordan det endte med jernkanslerens holdning, og han blev jo blidere siden hen. Derfor ved jeg altså ikke, hvad der skal være i jernnæven til efteråret, men jeg forstod socialdemokratiets ordfører således, at man nu ville gennemføre en langsigtet planlægning, så inflationsproblemerne overhovedet ikke opstår. Jeg må sige til regeringen, at hvis den er i stand dertil, så behøver den ikke at tage jernnæve på, for det vil vi da alle være med til, og hvis den har sådanne evner, vil jeg kun bebrejde regeringen, at den ikke har benyttet disse evner tidligere, således at vi havde undgået den inflation, vi står midt i.

Økonomiministeren gav os jo også nogle snurrige råd med på vejen. Han sagde, at opgaven var at få produktionen til at holde trit med inflationen; der ville ikke være nogen problemer, hvis bare man kunne få produktionen til at stige lige så hurtigt, som inflationen steg. Også det er jo en opskrift, som man nok kan sige er ganske enkel; men det er vist ikke så enkelt i virkeligheden, slet ikke så længe man har en regering, der lader inflationen stige så kraftigt, at det bliver sværere og sværere for det erhvervsliv, der dog har forøget produktionen så stærkt, som tilfældet har været, at kunne følge med til inflations-tempoet. Nej, jeg tror dog alligevel, vi må bruge den sunde fornuft og komme dertil, at inflationen må vi hellere begrænse, således at den i hvert fald står i forhold til produktionen; vi kan næppe nå dertil, at vi kan forøge produktionen lige så hurtigt, som inflationen forøges.

Men jeg forstod i hvert fald på regeringen, at hvis den ikke selv kunne finde ud af det, så ville den nedsætte et udvalg, et vækstudvalg, som ikke skulle sortere under land-